

Måske en moské

Det började någon gång i september. Det var då ärendet dök upp på kommunalnämndens bord. "Detaljplan för Norra Fälåden 4:1 m fl i Lunds kommun. Deponiområdet Klosterängshöjden".

Fastighetskontoret ville ha ett yttrande från kommunalpolitikerna på norr.

Det gällde att anlägga en "stadsnära schaktmassedepoering". En "spännande pendang till St Hans backar" skrev man (sopberget "Monte Composto" i västra kommundelen). Det skall antligen bli en bullervall till skydd för de utsatta radhusbebyggarna i kvarteren vid Utsättargränden. Som grädd på moset lovades att "området efter slutförd depoering får högt rekreativsvärde".

Det här låter bra sa vi. Vi får park och strövområden gratis. Det skulle ta en så där 15 år innan allt var tippat och klart. Det får man stå ut med. När vi vände på bladet stod där att planen också gällde ett islamiskt kulturcentrum med moské och studentbostäder.

Vi tyckte det var lite kymigt att lägga en helgedom så här i utkanten av stan. Men när fick vi veta att detta var fjärde gången moskén schasats iväg tänkte vi att vi inte ville förlänga planarbetet ännu mer. OK, sa vi, vill muslimerna ha sin moské där ute vid motorvägen, så gärna för oss. Vi bestämde oss också för att först hålla ett offentligt möte för norrborna för att få veta vad de tyckte, demokratiskt och bra.

Så blev det möte

Den 16 oktober skulle mötet hållas. Det utannonserades i "KNorren", kommunalens tidning som går ut till alla hushåll på norr. Av någon anledning kom det inte att stå i notisen att planförslaget omfattade också ett muslimskt kulturcentrum. Det skulle komma att kallas undanhållande av information. För att i någon mån reparera misstaget stod politikerna och delade ut flygblad två lördagar före mötet. Där upplystes även om det muslimska centret.

Det var andra som delade ut flygblad också. Borta i radhusen på Utsättargränden fick man ett blad som inte var undertecknat men som var starkt kritiska mot en moské med en 40 meter hög minaret.

Nu kunde man misstänka att mötet inte skulle bli så värst gemytligt. Ett drygt hundratal av de mer präktiga sorlade in och satte sig i Fäladsgårdens matsal.

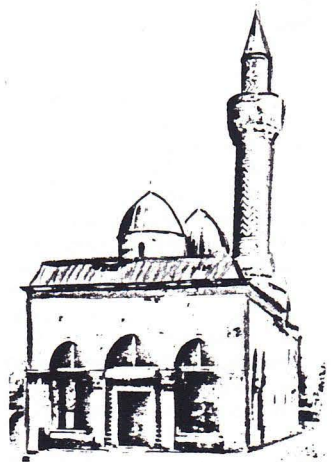
Från stadsarkitektkontoret fanns planchef Björn Gunnarsson och arkitekt Elsa Grip samt konsulten landskapsarkitekt Erik Skärbäck. Elsa Grip inledde med att visa planerna på overhead och Erik Skärbäck fortsatte med detaljerna i landskapsbygget.

Efter ett tag upphävdes en röst i de bakre regionerna som undrade om det inte var färdigt snart så att "vi kan gå till det som vi kommit hit för", dvs att prata moské.

Per Wickenberg (s) lyckades hålla mötet i styr och en del synpunkter kom faktiskt fram på deponiområdet.

Terroristcentrum?

När det så var dags för moskén inledde arkitekt Tewfik El Chenewi med att presentera ritningar på "Baytun Nur - islamiskt center". Nu blev det liv i luckan. En kvinna yttrade som sin oförblommerade åsikt att det här skulle bli ett centrum för fundamentalistiska terrorister. Att oljeschejkerna skulle stödja en verksamhet

som syftar till att störta dem själva, förefaller dock inte troligt. Enligt Jan Hjärpe (se nedan) skulle snarare ett moskébygge motarbeta fundamentalismen om det finns någon på trakten.

Majoriteten av motståndare till moskébygget hade inget emot en moské - bara den inte låg på Norr.

Förutom att man tyckte synd om muslimerna på annat håll i Lund som skulle få så lång väg till sin kyrka, så uttryckte man samtidigt farhågor för att den s.k. balansen mellan invandrare och svenskar på Norra Fälåden på något sätt skulle komma att rubbas. Det var där skon klämde. Mest klämde den ju närmare moskébygget man bodde. Någon undrade också om tomtpriserna skulle komma att påverkas.

Politikerna höll tyst, de var här för att lyssna, men ortnamnsdocenten Bengt Pamp stod upp till försvar för ett mångkulturellt samhälle. Till råga på allt så ville inte ens muslimerna själva ha en moské sas det. I varje fall inte de representanter från Muslim Center som var närvarande. Det blev tvärtom en stundtals hetsig debatt mellan Tewfik El Chenewi och de flesta närvarande muslimer. Det var trist att bevittna dessa interna konflikter i synnerhet som de blev argument mot ett bygge.

Till de mer aparta invändningarna hörde risken för en tankolycka på motorvägen som skulle kunna utgöra en fara för moskébesökarna! När Elsa Grip påpekade att skyddsvalven skulle bli 7 meter hög avfärdades det med att gasen skulle ta sig över vallen. Eftersom ingen föreslog att hela Utsättargrändens befolkning skulle flyttas får man anta att gasen bara var farlig för muslimer.

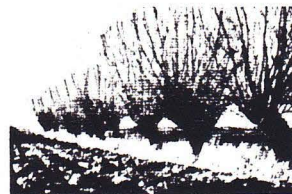
Möte med Jan Hjärpe

Efter detta möte beslöt kommunalnämnden att det var dags att skaffa sig lite kunskap om islam. Man bjöd in Jan Hjärpe, professor i islamologi, som kom och höll en föreläsning för nämnden om "Islam i Sverige idag".

Den var mycket intressant och kontentan av föreläsningen blev att man lugnt kunde avvisa påståendet att ett moskébygge skulle betyda ökad invandring till norr. Inte heller var det nödvändigt enligt Hjärpe med en minaret vid moskén (moskén i Malmö har ingen). Fö var bara ca 15% av muslimerna aktivt religiösa. Dessa aktiva var dessutom lika splittrade som de kristna i Sverige så en moské, varhelst den byggdes skulle bara besökas av vissa muslimskt troende. Andra skulle fortsätta som nu och förrätta sina böner i en

forts sid 4

NOVEMBER I LUND

*Betlassen rullar mot Örtofta
Dimman har lagt sig, fukten är här
Dags att ta fram en varm kofta*

*Duggande regn gör rutorna softa
Glasögonimman är jämnt till besvär
och betlassen rullar mot Örtofta*

*Nuerna blir det ju inte så ofta
som när man var yngre och kär
Man håller värmen i sin kofta*

*Betblast och lera, melassen som doftar
Snuva och vitlök, stressen som trär
men betlassen rullar mot Örtofta*

*Sommarns substans under hösten
blir stoft
på väg mot vintern där ingenting är
Försöker bli varm i min kofta
medan betlassen rullar mot Örtofta.*

Noak nov 1994

Manlig könsmakt och sexuellt våld

Ett föredrag hölls den 2 november i Maria Magdalena kyrka om manlig könsmakt och sexuellt våld. Jag ombads att gå dit och lyssna och referera från föredraget både för att jag bodde nära och för att jag är "intresserad" av våld. Trots att jag kom i sista minuten satt jag ensam i salen innan det efter ca fem minuter droppade in ett tiotal män. När jag fick se det tryckta programmet insåg jag att jag hamnat på en föredragsserie om Manligt nätverk, där kvällens föredrag var ett av höstens utbud. Längst ner i programmet stod att även kvinnor var välkomna, vilket var tur, annars hade jag inte stannat kvar.

Föredragshållare var professor Sven-Axel Månsson från Göteborgs universitet
forts sid 2

Teknikfetischism?

Vad är det för likhet mellan kärnkraften och det parkeringsanvisningssystem (PAS) som planeras i Lund? Finns det alls någon likhet? Jodå. Men först något om vad ett PAS är.

Det existerar redan här, i all blygsamhet. På Laboratoriegatan sitter skyltar som talar om ifall det är LEDIGT eller FULLT på Konsums parkeringsdäck. (Är det

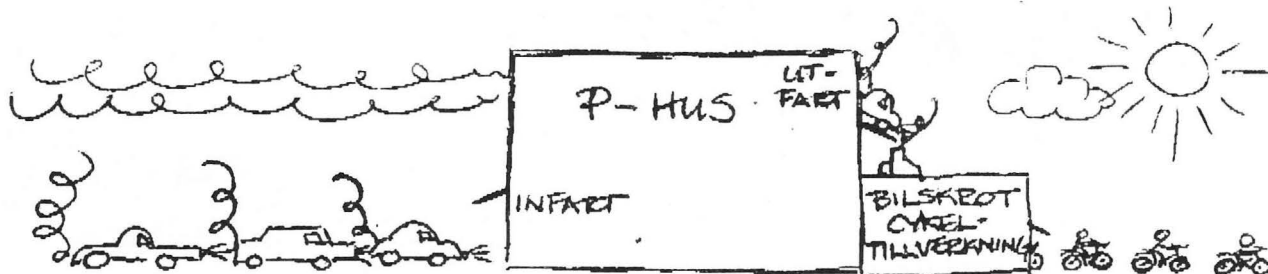
Jo, som ni kanske minns genom erfarenheterna eller historieböckerna stod det i praktiken på Linje 2:s (fp+s) röstsedel: Gärna avveckling men först en rejäl utbyggnad! Sen fick vi mycket riktigt det senare. Det förra klarar vi inte inom den angivna tidsramen, börjar t.o.m. ledande v-politiker säga.

Här i Lund ledande v-politiker har länge sagt: Bilfri innerstad! Nu

na till vårdplatser, fler biblioteks-böcker eller något annat vettigt.

2. PAS påstås vara bra för miljön. Det säger man om nästan allt som man ha igenom numera, t.ex. kärnkraften. Står det FULLT på skylten kör inte bilarna runt och letar lediga platser. Men en puttrande, väntande kö på t.ex. Trollebergsvägen är inte stort bättre än en på Laboratoriegatan.

i gatukorsningar. Det var sent som vi fick de minst lika effektiva och långt billigare minirondellerna trots att de utvecklades i Lund. Det har drömts om och planerats för automatiska p-hus (föremål för en studieresa till Nice i våras). Jag tror att det finns en teknikfixering, en teknikfetischism, på högsta teknisknivå inom gatu & trafikförvaltningen.

FULLT brukar det bildas en kö av småputtrande bilar.) Nu är tanken att såna skyltar ska sättas upp vid alla infarter till stadskärnan och informera om läget på alla p-anläggningarna därinne—Konsum, Färgaren ("Epas p-hus" för den minnesgode), Fokus osv.

Det kostar förstås, runt sex miljoner enligt beräkningarna. Gatuekonomi och trafiknämnden säger att de har råd med hälften men att resten måste betalas av andra intressenter. Som sådan "intressent" utpekades bl.a. kommunens eget p-bolag.

Frågan ska upp till diskussion och kanske beslut nu i vinter. Därför finns det anledning att börja ventilera den. Men hur kommer detta med kärnkraften in?

övervägs alltså en mångmiljoninvestering, detta PAS, för att göra livet lättare för citybilisterna. Hur lång teknisk och ekonomisk avskrivningstid har den? 25 år som Barsebäck & Co. (påstods ha)? Och sen, blir det bilfritt då?

Nu bör det sägas att PAS är kopplat till andra åtgärder. Gatuparkeringen ska bort och alla bilar hänvisas till p-husen. Innerstadsmiljön ska bli dragligare. Men jag vill problematisera och invända:

1. Detta med p-bolaget betyder bara att kommunen tar upp pengarna ur vänstra byxfickan i stället för ur den högra. Om p-bolaget slipper betala för PAS kan det i stället av sin vinst ge ägartillskott åt Lunds kommun, som kan använda pengarna

3. Dessutom kommer säkert många bilar köra in och leta i alla fall. Det kommer att finnas kvar en massa legala (boendeparkeringar osv.) och halvlegala eller helt enkelt undanskymda platser. Och p-vakterna brukar inte vara fulltaliga på en lördag.

4. Väginvesteringar av typ genomfarter brukar motiveras med att trafiksituationen ska lätta på de gamla gatorna. Sen visar det sig ofta att bilarna bara har fått en led till, dvs. att de även finns kvar på det gamla stället. Och även om det blir en trafikminskning med 15-20 procent är det inte nog för att minska störningarna.

5. I Lund har det lagts ner många miljoner på sofistikerade trafikljus

Nej, ska vi vara trovärdiga med vårt krav på bilfri innerstad ska vi inte satsa miljoner på ett PAS. Och ska vi överge kravet (vilket det faktiskt finns goda argument för) så bör våra lokala lönnrötter i vänsterpartiet säga det klart.

Tills vidare är jag i alla fall inne på att säga nej till PAS när frågan i slutet av december kommer upp i mitt sammanhang. Jag sitter inte i P-bolagets styrelse för att göra livet lättare för Lunds bilister utan för att göra det surt för dem. Det utgår jag ifrån att de v-kamrater som nominerade mig till uppdraget visste.

Gunnar Sandin
v-ledamot av kommunala p-bolagets styrelse

Manlig könsnack och ...

Forts från sid 1

borgs universitet. Han hade i början av 70-talet varit engagerad i ett prostitutionprojekt i Malmö, som gick ut på att försöka skapa vettiga alternativ för kvinnorna, så att de kunde lämna gatuprostitutionen. Från kontakten med de uppsökande männen fick Sven-Axel Månsson en inblick i orsaken till att de uppsökte prostituerade. I kvällens föredrag utvecklade han sina erfarenheter vidare till att se på mäns roll idag. Han undrade vad som händer med männen i det moderna samhället.

Han hade kommit fram till att det fanns två riktningar män kunde välja. Den ena är den positiva vägen som många män väljer, vägen in till familjen. Många män har börjat reagera på sina faders auktoritativa beteende som inneburit att det var fädernas vilja som gällde i hemmet. De deltog inte i familjelivet, de HADE en familj, medan de nya männen vill vara en del av familjen och delta i alla hemmets aktiviteter. De uppskattar det som kvinnor står för, den kvinnliga livsstilen som de ser som ett ideal. De vill ha nära relationer, vilket också två norska forskare, Øystein Holter, (son till

Harriet Holter), och Helene Åseth, påpekat i boken "Om mäns livssammanhang". Slutsatsen blir att män vill VARA en familj istället för att HA en familj.

Sven-Axel Månsson rekommenderade också en bok "Masculinities" av R.W Connell (Cambridge 1995). Författaren konstaterar att det finns familjemän men också motsatsen, de våldsamma männen. Han undrar om deras destruktivitet är nödvändig, och undersöker orsakerna till våldet. En orsak tror han är att den könsnack som män alltid ägnat sig åt har varit skyddad från insyn, eftersom män tidigare helt har behärskat "könsnack", de har sett det som sin självklara rättighet att "använda" sig av kvinnor och barn för sin sexuella tillfredsställelse. Det skyddet är borttaget, allt kommer nu upp i ljuset genom massmedias intresse och det känns nytt och obehagligt för alla män, speciellt för de män som tillhör familjegruppen. Oskyldiga män känner någon sorts kollektiv skuld, som inte minskar genom att de nya tekniska kunskaperna ökar mäns möjligheter att skaffa sig sexuella kontakter över hela världen och därigenom ökar det destruktiva beteendet i avinartat.

Många unga män, bland dem skinnskallar och rappare, protesterar mot kvinnornas ökade inflytande genom ett antifeministiskt beteende. De kallar kvinnor "bitches" och "horor", de föraktar svaghet, som de anser att kvinnor står för. De står för en reaktionär och kvinnofiendlig bild.

Genom kvinnornas framflyttade position rubbas den manliga könsnackten. Många män välkomnar möjligheten att förändra sin mansroll till ökad jämställdhet med kvinnor och till förmånen att kunna ha nära relationer med kvinnor och även att kunna ha nära vänskapsförbindelser med män. Andra män däremot har behov av att få ha kvar sin könsnack som innebär full sexuell kontroll över kvinnor helst med en känslomässig distans, som ofta blir orsaken till våld. Våldet kan utlösas av att kvinnorna nekar till att i diskussioner underkasta sig den gamla kvinnorollen, och när orden tryter kommer våldet.

Sven-Axel Månsson, som med sitt intresse för prostitutionens utveckling, har undersökt dagens sexköparens motiv till att söka upp prostituerade. En stor grupp består av äldre män som inte vill acceptera de "nya" kvinnorna, de vill

bibehålla sin manliga dominans över kvinnor. En annan stor grupp är yngre män som hela sin uppväxt matats med den sexuella friheten och som påverkats till att tro att allt är möjligt. Blandningen av sexfrigörelsen och pornografin har givit dessa män budskapet att sex är ett smörgåsbord att ta för sig av. Sina flickvänner vågar de inte utsätta för sina experiment, de uppsöker istället prostituerade som förväntas att mot betalning ge dem enorma sexerfarenheter.

Till sist citerade föredragshållaren ur en bok om mäns beteende inför verkliga kvinnor. Män som undviker ett verkligt fruktbar möte med kvinnor i fruktan för att de själva skall kunna känna något kallas för fuskare. En del av dessa män, fuskarna, blir kvinnomisshandlare och våldtäktsmän.

Efter en timmes föredrag hölls en paus. I andra ändan av salen samlades männen runt föredragshållaren under livligt samtal. Eftersom jag förstod att min närvaro hindrade en öppen diskussion gick jag därifrån i full förståelse för att det, trots att kvinnor var välkomna, var avsett att vara ett Manligt nätverk.

Ingegerd Wedin

Betraktelser på café eller varför det inte blev en samba

Jag har varit på café, på Rio-café. Det är en mycket trevlig institution i vår stadsdel som jag upptäckt först nu. Som en konsekvens av Rio-konferansen och Agenda-21 arbetet som förutsätter agerande på den mycket lokala nivån så samlas de som så önskar på detta café en gång i månaden. De då närvarande tar i princip upp vad de vill och fattar vilka beslut om agerande de vill. Visst finns det en plattform i grunden och visst finns det ett arbetsutskott som verkställer men det kändes mycket fritt. Föreningsgången skall så kändes rätten att själv vara med att formulera problemen ganska nära. Mötet nu i måndags handlade mest om behovet av en mötesplats på Östra Torn / Mårtens fälád. En fråga och en känsla som varit närvarande ganska länge här, förmodligen som den är närvarande i alla sovstäder där en del av de boende vill spränga sovstadsramen.

Sovstaden vaknar

Det har agerats en hel del, skrivelser har skrivits, oförstående svar har kommit från kommunalbyråkraterna. Precis som man kunde vänta, att sovstäder skall vakna verkar skapa mycken skräck inom centralbyråkratin. Dagens huvudnummer var att några politiker skulle försöka förklara varför det är så. Flera var kallade och de som för dagen tog upp den kastade handsken var kommunalrådet Sven Tufvesson (s) och fastighetsnämndsföranden Mårten Dunér (v).

Vi fick ett positivt bemötande, inte i det konkreta utan mer i princip, att vända den planideologi som skiljer så hårt på centra och sovutkanten med åtföljande regler om vad som får förekomma var är inte lätt. Att starta andra verksamheter än boende i områdena planerade för boende är en bra mycket större sak än vad den först verkar som Mårten påpekade.

Bland de församlade fanns flera och helt olika visioner om det hägrande torget, det är många och enligt mitt förmenande välbehörliga diskussioner kvar innan det är dags att konkret sätta spaden i jorden. Hoppas att många vill delta så att diskussionen blir bred och till och med puffar på den utveckling i centralbyråkratin som både Mårten och Sven påstod var på gång.

Skyddsgarde för bilarna

Ett problem i sammanhanget är att medan vi vuxna har tid att diskutera och vänta så är det inte så för ungdomarna. Både den områdesansvarige för fritidsverksamheten och en av områdespoliserna vittnade om det snabbt ökande ungdomsproblemet. Antalet ungdomar ökar snabbt och ungdomar har mycket ringa förståelse för tjuvningen i den renodlande sovstaden. Där vi ser charmen och ron i det lilla och stilla har dom en tendens att se det "dötrista". Något måste alltså göras och för mig tycks nästan allt vara betydligt bättre än att bilda fler än det nu existerande skyddsgardet för våra bilar. Jo det är nog sant, det var områdespolisen

som sa det, det finns ett skyddsgarde för parkerade bilar här ute öster om motorvägen. De som hotar bilarna är ungdomarna, tänk om man kunde spela lite biljard eller så med varandra istället.

En intressant avslutning på mötet var att den tillträdande kommunaldelsnämndsföranden Anders Ebbesson (mp) uppmanade och fick mötets gillande av en protest mot kommunens förslag till placering av KDN-kontoret på Vipeholm eller Gastelyckan. Liksom skola, kyrka och affär så ville vi ha våra lokalbyråkrater och lokalpolitiker mitt bland oss! Plötsligt så såg jag intressanta nya mönster och brott med den känsla av vi mot politikerna som det så ofta blir. Det kanske inte är så dumt med kommunaldelsnämnder i alla fall. En spontan eftersits med Mårten, Anders, antecknande journalister och åskådare tog vid om detta, men då gick jag hem så det får ni läsa mer om i någon annan tidning.

Dansa samba med mig

Visst är det en intressant betydelseförskjutning som skett i vårt språk. Numera står Rio för miljö, demokrati, hållbar utveckling mm. För mig är det inte så länge sen Rio gav helt andra associationer som, ja ni kommer väl ihåg. Kanske blir det ett torg, ett forum, en mötesplats av något slag på Östra Torn. Kanske blir det vad det blir lite på grund av vår Rio-grupp, hur det än blir med den saken så hoppas jag att någon dag få dansa samba där, än kommer jag ihåg hur det var!

Göran Persson

I huvudet på en kommunalpolitiker

Hur ser Lunds kommun ut 1998, när mandatperioden närmar sig sitt slut? Vad har vi att presentera väljarna på det att dom skall ge oss (s, v, mp) fortsatt förtroende att styra kommunen ytterligare fyra år? Så här skulle det kunna vara (bl. a.):

Kommundelsnämnderna har visat sig vara en klar kommunalpolitisk framgång. Partiernas stadsdelsföreningar har vaknat till liv. Öppna temamöten är regel i samtliga kommunalar. Skolans ofta slutna värld har börjat öppnas upp. Samtidigt har allt fler insett det nödvändiga att satsa mer på skolan, inte bara utbildningsdelen. Den unika möjlighet som finns under skolåren att upptäcka och förebygga sociala, ekonomiska och kulturella problem har lett till ett ökande samarbete mellan kommunaldelsnämnder, kultur- och fritidsnämnd och socialnämnd, men även med icke-kommunala organisationer som invandrarföreningar, kyrka mm.

Men allt är inte gnisselfritt. Vissa motsättningar mellan olika kommunalar angående resurstilldelning har blivit tydliga, och ganska hårda diskussioner har förts, även mellan kommunaldelsnämndsrepresentanter ur samma parti. Tonen mellan den centrala ledningen, kommunstyrelsen och kommunaldelsnämnderna är också stundtals ganska tuff. Samtidigt berikar de uppriktiga diskussionerna det kommunala livet.

Trafikpolitiken har blivit tydlig, med en mycket skarp miljöprofil. En hel del har redan genomförts. Så har t. ex. Mårtenstorget slutat fungera som parkeringsplats. Istället har torghandeln ökat. Stads kärnan skall bli fri från privatbilism före år 2000. Redan vid halvårsskiftet -96 sänktes högsta tillåtna hastighet till 30 km/h. Strax därefter blev långlördagar na bilfria.

Snabbussarna med företrädare vid gatukorsningar infördes tidigare under året. Detaljerade planer för spår bunden trafik från Lund mot Dalby och Staffanstorp har utarbetats. Finansieringen och genomförandetidpunkt diskuterades regionalt, dels med berörda statliga myndigheter. Allt fler bönder i Lunds kommun är engagerade i kampanjen "Nyttigt från början till slut", i nära samarbete med kommunala myndigheter och de lokala Agenda 21-grupperna.

Fast sen kanske det inte spelar någon roll hur mycket vi åstadkommit i Lund. Valet kan ändå gå åt pipan t ex därför att socialdemokraterna ännu inte lyckats hämta sig efter den svacka som partiet hamnade i med början på hösten -95, och som den nye partiledaren och statsministern Odd Engström och hans partiledning ännu inte lyckats få upp partiet ur.

Sven-Bertil Persson

Öppet brev till Gudrun Schyman:

Är du också mycket nöjd nu?

EU-kommissionen har gett Sverige dispens från sin 18-metersregel och låter svenska lastbilar öka längden från 24 till 25,5 meter. Ett svenskt ekipage får väga 60 ton mot EUnormens 40. Vägverket har förklarat att den tillåtna hastigheten för dessa transporter ska fördubblas, från 40 till 80 km/h. Kommunikationsminister Ines Uusman uttalar att hon är "mycket nöjd" med EU-beslutet.

Gudrun vill ha stora lastbilar

När Gudrun Schyman förra hösten besökte Lund inför EU-omröstningen kritiserade hon de detaljregleringar som vi skulle tvingas föga oss i vid ett medlemskap. Som exempel tog hon just lastbilarna. Den hotande krympningen till 18 meter var enligt henne en miljöfara, eftersom det skulle leda till fler fordon på vägarna och därmed ökade skadliga utsläpp i luften.

I nästan alla politiska partiers, inte minst vänsterpartiets, jargong är det viktigt att minska vägtrafiken och i stället satsa på tågen. Och visst, det pågår en storartad upprustning av de svenska järnvägarna, även om den försinkas och

fördras genom allehanda aktioner från inskränkta lokalintressen, där tyvärr vänsterpartister ibland medverkar på ett osnyggt sätt. Snabbtågen har blivit en framgång och de flesta länstrafikbolagen satsar på sina järnvägar.

Fler lastbilar i transport

Men när det gäller både buller, luftmiljö och (väg)trafiksäkerhet är lastbilarna ett större problem än personbilarna. Hur är då utvecklingen? Jo, järnvägens godstrafik har rationaliserats hårt på senare år och lär inte kunna drivas särskilt mycket längre. Ändå fortsätter lastbilarna att öka sin relativa andel av transporter. Huvudskälet är att de ofta kan frakta billigare. Beskattningen sänktes häromåret och det förekommer ett betydande fusk i form överlast, otillåtna hastigheter, brott mot arbetstidsregler som myndigheterna inte har resurser och intresse nog att övervaka tillräckligt, det visar alla erfarenheter.

Nu ges lastbilarna nya fördelar. Konkreta konsekvenser är att de från tåget tar över fler virkestransporter till massfabrikerna och sågverken. Det har ju redan lagts

ner flera tågvirkesterminaler i mellersta och norra Sverige. Men även skrot och andra bulkvaror körs lönsamt på landsväg sträcker upp till hundra mil.

Varför lyssnar du på vägsektorn, Gudrun?

Föreningen Framtida Järnvägstrafik har nyligen påpekat detta i en ambitiös rapport. Statsanställdas förbund har länge gjort detsamma. Men Gudrun Schyman har liksom Ines Uusman valt att i stället lyssna på vägsektorns välsmorda lobbyister.

Nu har alltså de senare fått en ny framgång. EU har gett Sverige det undantag som du, Gudrun Schyman, efterlyste. Så du väl nöjd nu?

Själv är jag bedrövad.

Gunnar Sandin
medlem av vänsterpartiets
trafikarbetsgrupp

PS. Detta inlägg var egentligen tänkt för Vänsterpress, vänsterpartiets medlemstidning men bedömdes av dess redaktion som smalt och har därför blivit liggande där. Hoppas att Gudrun S svarar i VB.

HAR DU FLYTTAT? Skicka in hela adressdelen till Veckobladet

NY ADRESS.....

Kvinnoredaktionen ifrågasatt

Ända sedan kvinnoredaktionen startade för två år sedan har den varit ifrågasatt. Inte av läsarna. Tvärtom har många prenumeranter varit positiva till hur tidningen förändrats. Det är männen i partiorganisationen som inte accepterar kvinnoredaktionen. Inte alla män och inte majoriteten heller men tillräckligt många för att medlemmarna i redaktionen sakta men säkert håller på att nötas ut och tröttna.

Kvinnoredaktionen startade i februari -94 av fem kvinnor. Innan dess gjordes tidningen i huvudsak av män. De arbetade ganska ensamma var för sig. VB-redaktionen har under alla tjugo åren dominerats av män. Det är män som har utarbetat rutinerna, arbetsmetoderna och principerna för innehåll och layout. Endast ett fåtal kvinnor har under årens lopp deltagit i VB-arbetet. De flesta av dem har slutat på grund av otillfredsställelse med arbetsmetoderna. Sedan mitten av 80-talet har ingen kvinna ingått i redaktionen annat än mycket tillfälligt.

Nu är det ju inte bara män som tycker det är roligt att göra en tidning. Många kvinnor var lockade av att göra VB men ingen ville arbeta så individuellt som männen. Därför startade vi en egen redaktion. Ingen av oss var rutinerade skribenter, ingen kunde arbeta med Mac eller PageMaker. Men vi hade idéer om hur vi ville förändra innehållet och få fler skribenter att bidra med artiklar. Vi satte igång, vi har lärt oss och utåt sett verkar det vara lyckat.

Internt är det däremot mindre lyckat. De onsdagskvällar kvinnorna arbetar är redaktionen flitigt besökt av män. De har fruktansvärt mycket åsikter om hur vi arbetar och framför allt om det tekniska. Det kan välvilligt tolkas som goda råd men i längden blir det tröttsamt och irriterande att ständigt ifrågasättas. I början var det mest synpunkter på hur vi använde programmet, att vi inte kände till just de kommandon som just den här grabben brukar använda. Och att vi inte använde datatekniken fullt ut utan klippte och klistrade

när vi slutmonterade. Numera, när vi faktiskt kan tekniken är det i stället pekpinna om att texten i spalterna är för gles, att någon bild sitter snett, att ... ja det kan vara vad som helst. Och fortfarande en besserwisserattityd när det gäller det tekniska.

Istället för att förhåna oss kan männen ta till sig våra metoder. Vi arbetar tillsammans i grupp med delat ansvar både för att samla in material och för utformandet av tidningen. Den arbetsstilen passar inte bara kvinnor. Säkert skulle tidningsarbetet vara intressant också för fler män om det inte går ut på att köra något hjältelopp. Antalet medverkande i kvinnoredaktionen har minskat sedan starten dock inte pga arbetssättet, det innebär att redaktionen nu är för liten. Vi måste bli fler om det inte ska bli för mycket jobb för var och en. Om vi är flera är det lättare att ta påhopp med en klackspark.

Vi välkomnar fler medarbetare. Gärna Kvinnor. Det är kul att göra tidning!

Karin Blom Kajsa Theander

Svar till Rolf Nilson

Tyvänn Rolf. Den här gången tappade jag hela kaffebryggaren i golvet, så nu behöver du inte oroa dig över att jag ska spilla kaffe över bordet igen.

Jag är dock fortfarande inte överens med vad du skriver.

Du skriver att det är de små uppoffringarna från många medborgare som ger pengar. Jag håller faktiskt med dig i det men det finns flera faktorer som är viktiga i det här fallet. Tyvärr är det inte så att det för alla handlar om små uppoffringar. För vissa människor blir dessa "små uppoffringar" så mycket mer. Människor som tvingas flytta från sina hus. Människor som hamnar i kronofogdens register för att de inte kan betala sina räkningar. Det är väl dessa människor vi ska kämpa för. Jag är självklart inte mot samarbete men det får inte ske villkorlöst utan på vissa premisser. Socialdemokraterna regerar i minoritet och är därför beroende av andra partier för att driva igenom sin ekonomiska politik. Som det ser ut nu så betar sig övriga partier som hungriga tigrar som vill åt det köttstycke som sossarna har. Ska vi sälla oss till dem och möjligen få deltaga i uppgörelserna eller

finns det vissa delar av budgetsaneringen som vi inte kan ställa upp på?

Jag diskuterade socialpolitik med Ulla Hoffman häromdagen och då antydde hon att det var i samband med att vi inte ville ställa upp på sossarnas nedskärningar i socialsystemet som vi hamnade ute i "kylan". Gjorde vi fel då? Skulle vi kanske ha ställt upp på nedskärningarna bara för att få vistas i "finrummet" och kanske längre fram få ha den positionen som centern har idag. Om vi ska återställa socialförsäkringen till 90% och sossarnas alternativ t ex är att man skär i biståndet. Vad gör vi då? Vårt alternativ kan vara att man skär i försvarsbudgeten. Det ställer sossarna inte upp på och då blir vi tvungna att backa ur uppgörelsen eller att acceptera. Att endast delta i dessa uppgörelser gör att vi inte kan driva en ekonomisk helhetspolitik utan måste ta vissa delar av vår politik och "slänga" in i uppgörelserna. Det här ger en splittrad bild av vänstern då man får antingen en bild av oss som ett parti som stödjer sossarna vad de än gör eller så blir bilden att vi är nej-sägare. Inget av alternativen är direkt bra men det kanske är bättre att gå den vägen som är minst dålig som i mitt tycke är "nej-sägar-vägen" och som Rolf betecknar som den konsekventa vägen. Jag tycker det är bra att vi vägrade acceptera nedskärningarna även om det kostade oss en plats i "soffan". Vänsterpartiet är för mig ett parti som tar strid för de utsatta grupperna i samhället och det är väl i den positionen vi hör hemma. Det leder tyvärr, ibland till att man hamnar i en obehärlig situation. Jag tror dock att på sikt vinner vänsterpartiet på det och sossarna förlorar vilket förhoppningsvis kommer att leda till att vi kan bedriva en bättre helhetspolitik och det är, vilket även Rolf förhoppningsvis bör tycka, det bästa alternativet.

*Niclas Jörneklint
Ung Vänster-Lund*

Alla välkomna i
redaktionen
Gärna fler kvinnor

Måske en moské

forts från sid 1

lägenhetsmoské av den typ som redan finns på Delfinen och där medlemmarna i Muslim Center (som inte vill ha den här moskén) träffas.

Informationen från Jan Hjärpe fick till följd att kommundelsnämnden skrev ett yttrande till stadsarkitektkontoret där man uttalade att man var "positiv till att olika religionsutövare ges möjligheter att uppföra lokaler för att kunna utöva sin religion." En enhälligt nämnd stod bakom yttrandet.

Det blir dock knappast någon moské på norr. Muslimerna är för oeniga. I demokratisk ordning har i alla fall politikerna lyssnat till folks fördomar och sedan av demokratiska skäl satt sig över dom. För det kan inte vara demokrati att inte tillämpa den religionsfrihet som faktiskt finns i landet.

rl

MÖTE MÖTE

KOMPOL TRÄFFAS Må 20 november kl 19.30 på partilokalen för en sista finansiering inför kommunfullmäktiges budgetsammanträde.

Röda Kapellet
Söndagen 12.11 kl 18.45. Ta med alla noter. Rep. inför 30.11 samt Hindemith

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Karin Blom och Marianne Sonnbj.

Manus sänds per post till: Veckobladet, Bredg. 28, 222 21 Lund.
Onsdag e. 18 till fax 046-14 65 82.
Manus mottas gärna på 3,5" diskett i Word eller WP för Mac eller PC.
Telefon till redaktörerna:
Karin Blom 046-141612
Thomas Schlyter 046-14 75 05.
Vid utebliven tidning ring:
Sven-Bertil Persson 046-13 82 13.